

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire : Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar : 1 Leu

„Miluiește-ne pe noi, Fiul lui David.“ (Matei 9. 27.)

Se revărsa darul lui Dumnezeu peste poporul, ce „era și umbla în laturea morții și în întunec ca niste ploii binefăcătoare asupra unui ținut însetat și as de arșița soarelui.“ Se repețesc și înmulțesc vindecările lui Hristos în sânul poporului : scoaterea spiritelor necurate, vindecarea slăbănogului, săturarea celor cinci mii de oameni în pustie, furtuna de pe mare și altele. Acuma e vindecarea celor doi orbi, cari auzind, că Isus trece pe drumul unde erau dânșii postaji, strigă după Dânsul : „Miluiește-ne pe noi Isuse, fiul lui David.“ Isus întrebându-i de credința lor, aceia și-o mărturisesc și Hristos le zice : „După credința voastră să fie vouă“ și îndată s'au deschis ochii lor și au văzut dând laudă și mărire lui Dumnezeu și au vestit în tot pământul acela minunea aceasta.

Popoarele se mirară de minunile săvârșite de Hristos, — Farizeii însă zic ; că cu domnul dracilor gonește dracii și face Isus și alte minuni ; deci tot priveliștea și ținuta cea veche : de o parte credința și răsplata credinții, de altă parte necredința, invidia, ura, farizeilor și urmările triste ale acestora.

Este lucru firesc, ca să iubim pe celce ne iubește și ne face bine și este lucru forțat și contra naturii a prigoni pe binefăcătorul nostru. Poporul se bucură de cele

ce a văzut făcându-se de cătră Isus, Il laudă și vestește numele Lui în toate părțile ; poporul Il cinstește, se alipește de Hristos, Il urmează ca pe binefăcătorul lui, iar farizeii și arhierii evreești nu cutează a pune pe față mâinile asupra Lui, ci numai prin ascuns Il clevetesc și Li pregătesc cu un plan diavolesc bine pregătit moartea lui Hristos. Dar Fiul lui Dumnezeu prevede toate aceste uneltiri și procește : „Vai lumii de sminteală, dar mai vai prin cine vine sminteala.“ Poporul iubea pe Hristos, Il recunoștea de Mesia cel așteptat și făgăduit de proroci ; farizeii uneltiră a nu-L iubi, a nu crede și a nu asculta de Dânsul. Ce deosebire, ce prăpastie între învățătura cerească a lui Isus și între ațățările viclene și drăcești ale farizeilor. Farizeii învățăturile lui Isus le restălmăcesc, minunile le înjosesc, le declară de fermecături și lucrări diavolești, înșelăciuni și amăgiri de popor.

Isus neconținut vindecă bolnavi, orbi, schiopi, învie morți, face numai bine, însă ura, dușmănia crește din ce în ce, pânăcând se găsește un trădător apostol uitat de sine, care pentru preț de bani vinde pe binefăcătorul și dumnezeescul său învățător. „Vai lumii de sminteală, dar mai vai de acela, prin care vine sminteala !“

Trăim zile grele și rele, necredința, ura, patima, invidia, dușmănia și răzburarea au în zilele noastre foarte mulți aderenți de ai farizeilor, mereu ne întâlnim cu uneltirile lor viclene : „Afară cu preoții Bisericii catolice, jos cu dânșii, nu-i lăsați să se afirme, să

apere binele și adevărul bisericii române-unite, interesele poporului, — numai noi știm și vă putem salva și ajuta, ascultați și ne urmați nouă." Și durere, că în multe cazuri uneltirile diavolești prind rădăcini, se face proselitism și desbinări.

Vino Doamne Isuse cu sbiciul Tău dumnezeesc și sbiciuește-i pe acești netrebnci din Biserica Ta sfântă catolică și din mijlocul poporului Tău bun și credincios, curățește și apără Via Ta, pe care a sădit-o s. Drăapta Ta!" Iară noi, cei credincioși și tari în credință mulțumind binefacerile Domnului, să vestim numele și învățătura Lui sfântă în tot pământul rugându-L: „Miluiește-ne pe noi Isuse, fiul lui David" și ne ajută a apăra moștenirea Ta, care este: una, sfântă, catolică și apostolică Biserica Ta.

Dariu Vlad
protopop

Vindecarea orbilor.

Mântuitorul depărtându-se dela casa lui Iair, doi orbi au mers după El strigând: „Miluiește-ne pe noi Fiul lui David." Și apropiindu-se de Isus, El a vrut să examineze tăria credinței lor întrebându-i: „Credeți că pot să fac eu aceasta?" Ei au zis: „Da Doamne." Atunci Isus s'a atins de ochii lor și a spus: „După credința voastră să fie vouă." Și au văzut, iar Isus le-a pronunciat să nu spună nimănui cele întâmplate.

Ce fericiți au fost acești orbi și ce răsplată au primit ei, în schimbul credinței lor! Ei au știut, că firea dumnezeiască a lui Isus, nu cunoaște imposibilități, că El poate să facă ce vrea și că bunătatea Lui vrea ca să se vindece din infirmitatea lor grozavă: din orbie. Ei au simțit lung timp mizeria lor, în noaptea uniformă a vieții lor n'a existat mângăierea armoniei culorilor, nici jocul fermecător al luminii și al umbrei, nici milioanele de nuanțe ale culorii verzi, din care

e țesută haina de vară a naturii, ei n'au văzut câmpul înflorit, stelele pe cer și albeața zăpezii, dar au crezut, că Isus prin un cuvânt poate să transforme întunericul lor în lumină, orbeala lor în vedere, nefericirea lor în fericire.

Și acum să ne întrebăm: Dece pe noi adeseori nu ne ascultă milostivul Isus? Cum se poate ca Acela, care pentru toți nefericiții a avut un gest bun, un cuvânt mângăietor, un leac, chiar pe mine, pe nefericitul nefericiților să nu mă asculte?

Isus nu ne ascultă, căci nu avem credința orbilor din sf. Scriptură. Trebuie ca noi să fim ferm convinși, că Isus ne poate împlini cererea, nici o îndoială nu are loc aici. Dacă avem credință tare și cererea noastră e spre binele sufletului nostru, — vom fi ascultați. Este încă o cauză, pentru care bunul Isus nu ne împlinește cererea, deși avem credință fermă, aceasta e contrazicerea faptelor noastre, credinței noastre.

Când noi facem nelegiuiri, trăim în păcate, înzădar zom avea credință tare, nu vom fi ascultați. Căci Isus cere dela noi, pe lângă credință în El și fapte bune. De aceea a spus orbilor vindecați: „Vedeți ca nimenea să nu știe," căci El fericirea lui n'o dădea numai credinței nutrite de minunile Sale, ci mai mult faptelor. Aceasta să nu o uităm și când o cerere arzătoare a noastră nu se împlinește, să ne examinăm bine, în ce suntem slabi în credință sau în fapte?!

Dr. Irina Berinde.

Purgatorul.

Biserica noastră catolică are multe învățături mângăitoare pentru noi credincioșii rătăcitori în aceasta vale a lacrimilor. Viața este plină de păcate, iar omul, este slab și astfel supus păcatelor. Omul păcătos însă nu poate să aștepte mântuirea sufletului său, căci păcatul este dușmanul cel mai mare al mântuirii. — Dar bunul Dumnezeu nu ne-a lăsat fără nădejdea mântuirii, căci a întemeiat purgatorul — locul curățitor — ca

acolo ispășind pentru păcatele lesne ier-
tătoare sau ispășind pedeapsa pentru pă-
catele iertate să se curețe și după această
curățire să intre în fericirea cea de veci.

Despre purgator se vorbește în sf. Scriptură.
În legea veche — cartea II-a a Macaveilor
putem citi, că gând cucernic este a face cu-
rățenie (rugăciuni) pentru cei morți, ca să se
slobozească de păcate. Rugăciunea făcută
pentru sufletele ajunse în rai este fără de
rost, căci dreptii din ceruri n'au nevoie de
rugăciunile noastre, iar rugăciunile pentru
sufletele din iad sunt fără de folos, căci din
iad nu este ieșire fiind el „focul de veci.”
Deci trebuie să fie un loc de unde este ie-
șire adeca purgator.

Mântuitorul spune la sf. Mat. (XII, 32.) :
„Hula împotriva Spiritului nu se va ierta
nici în acest veac și nici în veacul ce va fi.”
Deci sunt unele păcate, cari se iartă în vea-
cul ce o să vină. Dreptilor din ceruri nu li
se poate ierta nimic, fiind ei fără de păcat,
iar cei osândiți la pedeapsa iadului nu pot
fi supuși iertării fiind iadul vecinic.

Tot la Mat. (V. 26) putem citi să ne
împăcăm cu pârâșul nostru pe drum — a-
deca cu Dzeu în viață, — căci judecătorul
ne poate arunca în temniță de unde nu vom
ieși până ce nu vom plăti și ultimul ban din
datorie. — Temnița aceasta din care este
ieșire se numește purgator. Sf. Grigore
Nissenul vorbește despre focul curățitor în
care sufletul se curăță de păcatele cu care
a fost întinat.

Învățătura despre purgator o neagă
creștinii răsăriteni adeca ortodocșii. Și de
aici putem să vedem greșala celor ce zic,
că nu este deosebire între credința uniților
și a ortodocșilor. Ortodocșii încă fac sf. Litu-
rghii și rugăciuni în biserici pentru sufletele
morților, ei — deci — cred într'un fel și fac
altfel. Pentru cei din iad înzădar fac rugă-
ciuni, iar pentru cei din rai nu este lipsă să
se facă, deci și aceste rugăciuni și Liturghii
arată, că trebuie să fie purgator.

Învățătura despre purgator ne îndeamnă
să facem fapte bune și rugăciuni pentru cei
morți, ca astfel să scurtăm suferințele lor din
focul curățitor. Biserica noastră sfântă tot-
deauna a împlinit această datorie față de
cei morți și totdeauna a cerut dela credin-
cioșii Ei să se roage pentru cei morți.

B. Berinde Satu-Mare.

Din epistoala către Diognet.

Pe timpul împăratului Domițian (81—96
d. Chr.) s'a scris de un învățacel al Apos-
tolilor „epistola către Diognet” ca răspuns
la o întrebare pusă de distinsul păgân Diog-
net, impresionat de traiul exemplar al creș-
tinilor.

Întrebările erau următoarele: La ce a-
nume Dumnezeu se închină creștinii? Cum
de disprețuesc în așa măsură lumea? Cum
de nu se tem de moarte și se iubesc atât
de mult? Pentru ce repudiază zeii grecilor și
superstițiile evreilor?

Răspunsul dat de unul dintre învățăceii
apostolilor are părți strălucite, ne desvăluie
în mod luminos nobleța sufletească a creș-
tinilor din primul secol, — acest răspuns era
următorul:

„Creștinii nu se deosebesc de alți oa-
meni, nici prin așezarea, nici prin limba lor,
nici prin obiceiurile omenești. Nu stau în
cetăți aparte și nu vorbesc limbă anumită,
nici nu duc un trai specific, prin care s'ar
putea remarca. Nu li s'a impus lor așa ceva
printr'o poruncă omenească, prin care se în-
carcă de multe ori oameni fără rost. Peste
tot — le pasă puțin de ingerințele omenești.
Ei trăiesc de o potrivă în orașele grecești,
ori barbare, cum se dă, în privința alimen-
tării și a îmbrăcămintelor și peste tot în mo-
dul lor de a trăi se acomodează obiceiurilor
locale, însă excelentă și admirabilă este con-
dita lor.

Ei sunt în țara lor ca străini. Iau parte
la toate, ca cetățeni și suferă toate ca ve-
nelici. Ori care țară îndepărtată este ca pa-
tria lor și oricare provincie ca o țară străină.
Se însoară și se mărită, ca toți oamenii și
au copii, însă nu se lapadă de aceștia. Au
masă în comun, însă nu au femeile în co-
mun. Trăiesc pe pământ, însă viața lor este
în ceruri. Se supun legilor existente, însă prin
viața lor întrec pe acele. Iubesc pe toți și
sunt persecutați de toți. Cu toate că sunt ne-
cunoscuți, sunt judecați de toți.

Sunt omoriți și trăiesc, sunt săraci și prea mulți îi îmbogățesc. Sunt despoiați de toate și au abundență în toate. Sunt defaimați, însă dreptatea lor este recunoscută, Sunt blăstămați și ei binecuvântă, sunt batjocoriți și ei respectează. Sunt binefăcători și ca răufăcători sunt duși la moarte, pedepsiți se bucură ca cum ar fi chemați la o nouă viață. De evrei sunt urmăriți, că renegați; de greci persecutați, neștiind persecuțiilor să arate vina lor.

Pe scurt, ce este sufletul în trup aceea sunt creștinii în lume. Sufletul este difuzat în tot organismul, așa creștinii în toate cetățile lumii. Sufletul este în trup, însă nu este din trup, așa trăiesc creștinii în lume, însă nu sunt din lume. Sufletul rămâne nevăzut în trup, așa sunt creștinii trăind în lume, însă spiritul care îi animează, rămâne nevăzut. Trupul urește și combate sufletul, pentru că acesta nu se supune poftelor lui, așa urăște lumea pe creștini, pentru că sunt în opoziție cu dorințele lui." (Epist. ad Diognet.)

Olul spart.

Aceasta mică poveste vorbește despre tata săracilor, despre Sf. Anton și adevărește, că în băiatul seniorului spaniol de vreme s'a arătat compătimirea față de lacrimile săracilor.

Odată micul Ferdinand, — tatăl Anton de mai târziu — merse la biserică, ca în dimineața zilei noi să salute pe Prea Sfânta Fecioară. În cale observă o fetiță, care plângea amar.

— Dece plângi? — o întreabă compătimitor.

— Vai, mi s'a spart olul și nu pot să duc apă dela fântână — se călă fetița. — Și pe deasupra mama mea e bolnavă, de cinci zile nu s'a mai sculat.

— Sunteți săraci, nu-i așa? — întreabă Ferdinand.

— Săraci, foarte săraci, — plânse copilă și cu degetuțele ei subțiri își șterse lacrimile curgătoare.

Ferdinand privi palida floare a mizeriei lung și încet, adânc oftă.

— Săraci... Nu plânge! — o mângăie prin cuvinte calde, simțitoare. Apoi ochii lui îi ridică spre cer, mainile de copil i se încheștează:

— O, Fecioară Mamă... ajută-le, căci sunt foarte sărace. Le trebuie olul.

Apoi repede culese hârburile olului, care din mâna fetiței au căzut pe pământ. Văzu înaintea lui mama bolnavă în odaia mică pe patul de paie... Buzele ei inferbintate oftează după apă și iată olul s'a spart.

Ferdinand căzu în genunchi:

— „O Fecioară Mamă... dacă s'ar lipi hârburile...”

Fetița se nhoalba spre cel rugător, apoi deodată bucurie umplu inima ei:

— „Uită, olul nu are niciun defect, cașicum nici nu s'ar fi spart” — răsă fericită și se grăbi la fântână, ca să ducă mamei ei bolnave apă.

Ferdinand se uită după ea. — „Sunt foarte săraci” — șopti în sine. Apoi intrase în biserică, în genunchie înaintea statuei Sf. Fecioare ca să o salute în dimineața zilei noi. Ciudat, dar nu-și aduse aminte de cuvintele rugăciunii, însă fericit și înlăcrimat îngână: „Mamă Fecioară îți mulțumesc, ... îți mulțumesc... că mai ascultat!”

(După „A Szent Kereszt.” VI. évfolyam 1931. Második szám.)

Trad. Dr. Irina Berinde.

Calendar săptămânal.

7 — 13 August 1932.

7. Dumineca VII. d. Rusalii (Ev. d.) C. Dometie.
8. Luni M. Emilian.
9. Marți Ap. Matia
10. Mercuri M. Laurențiu † 258.
11. Joi M. Euplu.
12. Vineri M. Fotie.
13. Sâmbătă C. Maxim.